

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobkyně: **V.L.**, nar. ■■■, státní příslušnost U., trvale bytem ■■■, zastoupena Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalované: **Policie ČR - Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne **7. 8. 2017**, č. j. **CPR-30638-5/ČJ-2016-930310-V237**,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie ČR - Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7. 8. 2017, č. j. CPR-30638-5/ČJ-2016-930310-V237, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, ze dne 8. 11. 2016, č. j. KRPL-85531-21/ČJ-2016-180024-SV, jímž bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobkyni uloženo správní vyhoštění, stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců, dále stanovena doba k vycestování z území České republiky do 10 dnů od právní moci rozhodnutí a současně vysloveno, že se na ní nevztahují důvody znemožňující vycestování. To vše z důvodu, že žalobkyně byla na území ČR zaměstnána bez povolení k zaměstnání.

Správním orgánům žalobkyně vytýkala nedostatečné objasnění skutkového stavu věci podle § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť byly zjišťovány pouze skutečnosti svědčící v neprospěch žalobkyně, skutečnostmi svědčícími ve prospěch žalobkyně se správní orgány nezabývaly. Dle žalobkyně nebyly dostatečně rozkryty vztahy zainteresovaných subjektů a okolnosti vyslání žalobkyně na území ČR, relevantní důkazy nebyly provedeny. Nebyly zjištěny okolnosti ohledně vyslání žalobkyně na území ČR, bylo na místě vyslechnout oprávněné osoby zainteresovaných

subjektů, aby poskytly informace ohledně výkonu její činnosti.

Žalobkyně se neztotožnila ani s právním posouzením věci. Nesouhlasila s tím, že měla na území ČR vykonávat nelegální činnost. Na území ČR byla vyslána svým polským zaměstnavatelem, a ačkoliv u jiné firmy, stále pracovala pro svého polského zaměstnavatele, který jí poskytoval mzdu. Zdůrazňovala, že má na území Polska platné pobytové oprávnění, jež ji rovněž umožňuje výkon zaměstnání. K práci na území ČR nepotřebovala povolení, neboť sem byla vyslána svým zahraničním zaměstnavatelem, který zde vykonával subdodavatelskou činnost, plně v souladu s principem volného pohybu služeb. Žalobkyně se sice ztotožnila s výkladem žalované, pokud jde o podstatu a podmínky volného pohybu služeb, namítala ale, že v daném případě její polský zaměstnavatel v souladu s evropskou legislativou získává zakázky na celém území EU a prostřednictvím svých zaměstnanců tyto zakázky plní. Předmětná zakázka byla realizována sice přes několik subjektů, to je však ve stavebnictví běžná praxe. Činnost žalobkyně byla řádně ohlášena úřadu práce. Předloženými doklady bylo prokázáno, že činnost žalobkyně v ČR měla pouze dočasný charakter.

Žalobkyně poukázala na to, že jako zaměstnanec si nevybírá, kde bude pracovní úkoly plnit, neboť je povinna řídit se pokyny zaměstnavatele. Je pouhým dělníkem a není možné ji postihovat za případná pochybení zaměstnavatele. Žalobkyně nevěděla o tom, že by se prací v ČR mohla dostat do konfliktu se zákonem. Vzhledem k tomu považuje formu uloženého opatření i délku správního vyhoštění za nepřiměřenou okolnostem. Správní orgány měly žalobkyni umožnit dobrovolné opuštění ČR, aby tak mohla dále legálně pobývat na území Polska. Správní vyhoštění je však nepřiměřeným zásahem do soukromého života žalobkyně. Nic na tom nemění ani to, že žalobkyně již v současné době povolením k pobytu na území Polska nedisponuje.

Dále žalobkyně namítala, že neměla možnost vyjádřit se ke všem podstatným skutečnostem, zejména k přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Napadené rozhodnutí označila za nepřezkoumatelné, když zde zejména absentuje posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do poměrů žalobkyně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Nijak nebyl hodnocen fakt, že má žalobkyně legální pobyt na území Polska a jaký bude mít správní vyhoštění dopad na toto pobytové povolení.

Správní orgán se rovněž nedostatečně vypořádal s otázkou možnosti vycestování žalobkyně, především ohledně posouzení toho, zda žalobkyni v případě návratu na Ukrajinu hrozí nebezpečí vážné újmy. K výkladu nebezpečí vážné újmy odkázala žalobkyně na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Ani stanovení roční doby vyhoštění nebylo dle žalobkyně odůvodněno dostatečným způsobem.

Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí žalované a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí i na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaná neshledala žádné své pochybení a navrhla zamítnutí žaloby.

Z předloženého spisového materiálu soud zjistil, že dne 25. 8. 2016 byla žalobkyně při pobytové kontrole zastižena pracovníky cizinecké policie a Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj při výkonu práce v areálu ■■■ a.s., divize ■■■, v ■■■. Podle úředního záznamu Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj je žalobkyně zaměstnancem společnosti ■■■ s.r.o., se sídlem ■■■, a na pracovišti pracovala v provozu na základě smlouvy mezi uvedenou společností a ■■■ a.s. Žalobkyně disponovala dlouhodobým vízem Polské republiky ■■■, platným od 23. 5. 2016 do 31. 1. 2017 s neomezeným počtem vstupů s délkou pobytu 180 dnů. K prokázání oprávněnosti své činnosti na území ČR žalobkyně předložila pracovní smlouvu s polskou společností ■■■ (dále též „polský zaměstnavatel“) ze dne 2. 6. 2016 (uzavřenou na 2 roky do 2. 6. 2018), podle níž měla žalobkyně pro polského zaměstnavatele vykonávat stavební práce na objektech firmy, a dále předložila vyslání k provádění prací na území ČR ke společnosti ■■■ s.r.o., se sídlem ■■■ ze dne 3. 6. 2016. Při kontrole sdělila, že je zaměstnankyní společnosti ■■■ s. r. o. Bylo zjištěno, že žalobkyně nemá vydané povolení k práci na území ČR, nemá živnostenské oprávnění. Dle údajů v cestovním dokladu přicestovala do Schengenského prostoru dne 1. 8. 2016 přes hraniční přechod Slovenské republiky, na území ČR se podle svého vyjádření zdržovala od 1. 8. 2016. K dispozici byla také smlouva o dílo uzavřená mezi ■■■ a.s. a společností ■■■ s.r.o., na dobu od 1. 6. do 31. 12. 2016 na zhotovení polotovarů dle specifikace objednatele.

Téhož dne bylo se žalobkyní zahájeno správní řízení o vyhoštění a byla vyslechnuta. Podrobně se vyjadřovala k tomu, jak se dostala na území ČR přímo z Ukrajiny přes Slovensko, jakož i k práci, kterou vykonávala, a k okolnostem jejího sjednání. Uvedla, že v ČR vykonávala práci od 2. 8. 2016 na základě smlouvy o provedení práce ze dne 2. 6. 2016, kterou uzavřela s polskou společností ■■■ vyslala pracovat do ČR. Žalobkyně měla za to, že v ČR vykonávala práci pro společnost ■■■ s. r. o. Správní orgán prvního stupně si v průběhu řízení vyžádal smlouvy uzavřené mezi společnostmi ■■■ s.r.o. a ■■■ s.r.o. - jednalo se o smlouvu o dílo, předmětem plnění bylo zhotovení polotovarů, smlouvu o nájmu nebytových prostor a smlouvu o podnikatelském nájmu věcí movitých. Společnost ■■■ s.r.o. uzavřela smlouvu o dílo se společností ■■■, předmětem plnění je obsluha strojů pro šití a všívání pro společnost ■■■ s.r.o. na území ČR.

Rozhodnutím ze dne 8. 11. 2016 správní orgán prvního stupně uložil žalobkyni správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze vstoupit na území členských států Evropské unie, na 6 měsíců. Správní orgán prvního stupně dovodil, že činnost vykonávaná žalobkyní naplnila definiční znaky závislé práce dle § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, a výkon takové činnosti byl podmíněn vydáním povolení k zaměstnání. Správní orgán prvního stupně nepřisvědčil argumentaci žalobkyně, že nebyla povinna získat v ČR za účelem jí vykonávané činnosti pracovní povolení, neboť sem byla pouze vyslána na pracovní cestu svým polským zaměstnavatelem. Činnost vykonávaná žalobkyní - skládání dílů matrací na palety a přepravování je do skladu - totiž dle správního orgánu prvního stupně neměla charakter činnosti sjednané v pracovní smlouvě žalobkyně uzavřené s polskou společností ■■■. Žalobkyně ani nevykonávala službu, ke které se zavázala společnost ■■■ s.r.o., totiž obsluhu strojů pro šití a všívání. Dále uvedená společnost neposkytovala přeshraniční služby ve smyslu § 3 písm. d) zákona č. 222/2009 Sb., o volném pohybu služeb, neboť smlouva byla uzavřena na rok, což neodpovídá požadavku dočasnosti. Žalobkyně tak vykonávala závislou práci bez

povolení k zaměstnání, čímž naplnila podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění rozhodnutí dále plyne, že správní orgán se dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců zabýval tím, zda se jedná o přiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, vyšel ze skutečností uvedených žalobkyní při výslechu a dovodil, že u ní k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života nedojde, neboť na území České republiky nemá žádné rodinné vazby ani jiný obdobný vztah s občanem České republiky nebo Evropské unie, kdežto na Ukrajině má dceru, maminku a babičku. Správní orgán prvního stupně dále podle § 120a zákona o pobytu cizinců posuzoval, zda se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování, přitom vyšel ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 9. 2016, Ev. č. ZS31403. Dále konstatoval skutečnosti, které vzal v potaz při stanovení doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7. 8. 2017 bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Žalovaná v tomto rozhodnutí konstatovala, že správní orgán prvního stupně věc posuzoval na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Rovněž právní posouzení věci a uložení správního vyhoštění bylo správné. V daném případě se nejednalo o poskytování služby polským zaměstnavatelem na území ČR. Pod zástěrkou poskytování služby byla skrytě poskytnuta pracovní síla, čímž je narušena regulace pracovního trhu ČR. Žalobkyni byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, žádné nové skutečnosti svědčící v její prospěch však neuvedla. Žalovaná uzavřela, že byly naplněny zákonné předpoklady pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců. Správně byla posouzena přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, ze závazného stanoviska ministra vnitra ze dne 22. 6. 2017, č. j. MV-43335-2/OAM-2017, které si vyžádala podle § 149 odst. 4 správního řádu, žalovaná zjistila, že v případě žalobkyně neexistuje důvod, jenž by žalobkyni znemožňoval vycestování na Ukrajinu. Doba vyhoštění a lhůta k vycestování byly podle žalované stanoveny přiměřeně okolnostem případu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí ve věci správního vyhoštění.

Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince až na 5 let, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

Podle § 178b odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání zelenou kartu nebo modrou kartu.

Podle § 89 odst. 1 a odst. 2 věty první zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území ČR vydané podle zákona o pobytu cizinců.

Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.

Právě citované výjimky vyslání cizince na území ČR v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu EU (zde konkrétně v Polsku) se žalobkyně dovolává.

Problematikou svobody volného pohybu služeb v rámci EU a s tím spojeným vysíláním pracovníků se správní orgány v dané věci zabývaly, žalobkyně se s jejich závěry v obecné rovině ztotožnila. Soud jen stručně připomíná, že ustanovením § 3 písm. a) zákona č. 222/2009 Sb. o volném pohybu služeb, kterým byla do českého právního řádu implementována Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES o službách na vnitřním trhu (dále jen „směrnice o službách“), je služba definována jako poskytování jakéhokoli plnění mimo výkon závislé práce, a to zpravidla za úplatu či protiplnění ve smyslu článku 50 Smlouvy o Evropském společenství; za službu se nepovažuje služba obecného zájmu ne hospodářské povahy. Přeshraničním poskytováním služby je ve smyslu § 3 písm. d) uvedeného zákona dočasné nebo příležitostné poskytování služeb na území jiného členského státu, než členského státu, ve kterém je poskytovatel usazený. Prvek dočasnosti a příležitostného poskytování služby je pak třeba nepochybně vykládat v souladu s evropskou judikaturou (srov. rozsudek SDEU ze dne 11. 12. 2003 ve věci C-125/01 *Schnitzer*). Právě ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, které představuje výjimku z požadavků upravených v § 89 odst. 1 a 2 tohoto zákona, umožňuje naplnění principu volného pohybu služeb, jejichž poskytování zaměstnavatelé usazení v jiném členském státě realizují prostřednictvím svých zaměstnanců.

Jak již soud uvedl shora, spornou otázkou v souzené věci bylo, zda se u žalobkyně jednalo o její vyslání polským zaměstnavatelem (což žalobkyně prokazovala pracovní smlouvou uzavřenou s polským zaměstnavatelem a dodatkem o vyslání ke společnosti ■■■ s.r.o.) či zda se skrze formální vyslání žalobkyně k uvedené české společnosti jednalo o zastření skutečnosti, že žalobkyně byla přidělena k české společnosti k práci v areálu společnosti ■■■ a.s., a práci fakticky konala, a to nikoliv jako zaměstnanec ■■■.

Předně soud ve shodě se žalovanou konstatuje, že správní orgán prvního stupně vycházel ze skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti a který byl zjištěn v dostatečném rozsahu pro posouzení shora nastolené otázky. Řada podstatných skutečností ostatně plyne z výpovědi samotné žalobkyně. Z úředního záznamu o pobytové kontrole ze dne 25. 8. 2016 vyplynulo, že žalobkyně byla zastižena při výkonu práce v areálu společnosti ■■■ a.s., divize v, v ■■■. Žalobkyně uvedla, že v Polsku nepracovala, z Ukrajiny přicestovala přes

Slovensko přímo do ČR z důvodu vyslání polskou společností ■■■ Ubytování v ■■■ ji zajišťoval polský zaměstnavatel. V areálu v areálu společnosti ■■■ a.s., divize ■■■ ji práci přidělovali zaměstnanci této společnosti. Žalobkyně měla za to, že pracuje pro společnost ■■■ s.r.o. Žalobkyně nedostala žádné pracovní pomůcky, pouze firemní tričko.

Na rozdíl od žalobkyně má soud za to, že správní orgány dostatečným způsobem rozkryly existenci smluvních vztahů mezi společnostmi ■■■ (polský zaměstnavatel žalobkyně dle předložené smlouvy o provedení práce a dodatku o vyslání k práci na území ČR), ■■■ s.r.o., ■■■ s.r.o. (zastoupená jednatelem ■■■) a ■■■ a.s., kdy byly vyžádány příslušné smlouvy, jež jsou součástí správního spisu. Z vyjádření Úřadu práce ČR bylo zjištěno, že žalobkyně nedisponovala pracovním povolením a ani její činnost jakožto zahraničního zaměstnance dočasně vykonávajícího práci v ČR nebyla úřadu práce nahlášena. Žalobkyně disponovala ukrajinským pasem a polským vízem typu „D“, které ji opravňovalo k pobytu v EU a k práci v Polsku. Skutkový stav tedy plyne z podkladů pro vydání správních rozhodnutí, v tomto směru soud neshledal žádnou vadu řízení. Stejně tak se žalovaná s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu dostatečným způsobem vypořádala v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z něj plyne, že žalovaná považovala námitku za nedůvodnou, a jsou zde dostatečným způsobem popsány důvody tohoto posouzení, když žalovaná především zdůraznila, že námitka byla víceméně obecného charakteru. Nebylo tedy pochybením, pokud správní orgány v řízení neprováděly další dokazování.

Rovněž námitku nesprávného právního posouzení věci neshledal soud opodstatněnou. Stěžejní argument žalobkyně spočívá v tom, že práci v ČR sice vykonávala, nedělo se tak pro českého zaměstnavatele, ale pro jejího polského zaměstnavatele ■■■ s nímž měla řádně uzavřenu pracovní smlouvu a jenž ji vyslal na zahraniční pracovní cestu do ČR, kde realizovala ji zadanou zakázku. Soud se nicméně ztotožňuje s názorem správních orgánů, že uvedená argumentace žalobkyně nemá oporu ve zjištěných skutečnostech.

Z předložené smlouvy o provedení práce (včetně jejího dodatku) uzavřené mezi společnostmi ■■■ ze dne 2. 6. 2016 jako zaměstnavatelem a žalobkyní jako zaměstnancem plyne, že žalobkyně bude pro zaměstnavatele vykonávat stavební práce na objektech firmy. Dle zmíněné smlouvy činí mzda žalobkyně 1 700 Zlotých. Skutečností však je, že žalobkyně byla zastižena v areálu české společnosti vyrábějící matrace, kde pracovala při skládání matrací a jejich navážení na paletě do skladu. Je tedy zřejmé, že žádné stavební práce na objektu firmy neprováděla a práce, kterou vykonávala v době pobytové kontroly, vybočuje z rámce dohodnuté práce pro polského zaměstnavatele ■■■. Již tím je vyloučena verze žalobkyně argumentující zahraniční pracovní cestou s tím, že realizace zakázky přes několik subjektů je ve stavebnictví běžnou praktikou.

Přehlédnout nelze ani to, že z výpovědi žalobkyně vyplynulo, že ji práci přidělovali a její výkon kontrolovali zaměstnanci společnosti ■■■ a.s., divize ■■■, v jejímž areálu byla při výkonu práce zastižena.

Na základě shora uvedených skutečností je nutno dovodit, že žalobkyně nevykonávala závislou práci ve smyslu § 2 zákoníku práce (tj. práci jménem a na účet) pro polskou společnost ■■■, nýbrž pro českého zaměstnavatele ■■■ s.r.o., která měla pro společnost ■■■ a.s., v jejímž areálu žalobkyně pracovala, zhotovovat polotovary dle specifikace. Ať už ale

žalobkyně vykonávala závislou práci pro jakéhokoli českého zaměstnavatele, povolení k zaměstnání potřebovala. Klíčové tedy je, že bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že žalobkyně nevykonávala práci jako zaměstnanec společnosti ■■■ Druh žalobkyní v ČR fakticky vykonávané práce totiž neodpovídal druhu práce sjednanému v pracovní smlouvě s touto polskou společností.

Dle předložené smlouvy mezi společnostmi ■■■ a ■■■ s.r.o. ze dne 2. 6. 2016 měla polská společnost poskytnout druhé smluvní straně dodávku v podobě obsluhy strojů pro šití a všívání na území ČR. Dle dalších smluv, jež jsou součástí správního spisu, měla společnost ■■■ s.r.o. vykonávat práce v ■■■ v areálu pronajatém společností ■■■ s.r.o., která měla dodat polotovary společnosti ■■■ a.s. Soud souhlasí s žalovaným, jenž nepřisvědčil argumentaci, že v daném případě pouze došlo ve stavebnictví k běžnému řetězení subdodavatelských vztahů, kdy žalobkyně na základě dodatku k pracovní smlouvě pracovala na zakázce pro společnost ■■■ s.r.o. Předně soud poukazuje na argumentaci uvedenou výše, z níž plyne, co bylo obsahem pracovní smlouvy žalobkyně se společností ■■■. Jakákoli dodávka této společnosti realizovaná prostřednictvím žalobkyně jako zaměstnance by musela být takového druhu práce, jenž byl sjednán v rámci pracovní smlouvy žalobkyně, tedy stavební práce na objektu firmy. Obsluha strojů pro šití pak zjevně není prací stavebního dělníka. Navíc práce, při níž byla žalobkyně v rámci kontroly zastižena a kterou dle své výpovědi vykonávala, nebyla ani jedním z výše uvedených druhů práce. Argumentace prováděním dodávky polskou společností pro ■■■ s.r.o. je tedy lichá.

Rovněž je třeba zdůraznit okolnosti, za kterých byla práce žalobkyně na území ČR zorganizována a zajištěna. K zajištění práce na území ČR došlo již na území Ukrajiny, žalobkyně podepsala smlouvu a její dodatek se zaměstnavatelem na Ukrajině a další dokumenty byly podepsány na území ČR. Zaměstnavatelem jí bylo sděleno, že bude vykonávat zaměstnání v ČR, nikoli v Polsku, byť v rámci vydaného polského pobytového oprávnění a pracovního povolení. Nelze dospět k závěru, že žalobkyně byla fakticky zaměstnána u polského zaměstnavatele, který by jí vyslal v rámci poskytnutí služeb jako svého zaměstnance ve smyslu § 3 písm. a), d) zákona o volném pohybu služeb. Popsaný řetězec smluv pak nemůže zakrýt skutečnost, že práce žalobkyně vykazovala definiční znaky závislé práce ve vztahu k českému zaměstnavateli ■■■ s.r.o., případně ■■■ a.s., a svým charakterem nespádala do druhu prací, které byly sjednány žalobkyní a společností ■■■. Není pak rozhodné, po jak dlouhé období měla být předmětná práce do budoucna žalobkyní vykonávána. Správní orgány dospěly ke správnému závěru, že zjištěnou závislou činností žalobkyně nelze hodnotit jako práci pro jejího polského zaměstnavatele a že se uzavřením smluv mělo být zastřeno, že se nejedná o její vyslání na území ČR při poskytování služeb společností ■■■.

Žalobkyně nezpochybňuje, že v předmětném období nebyla držitelem zaměstnanecké karty nebo modré karty a nebylo ji vydáno pracovní povolení. Z výše uvedeného plyne, že na ní nelze vztáhnout výjimku dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že práce, při níž byla v ■■■ zastižena, nebyla vykonávána pro zaměstnavatele usazeného v jiném členském státu Evropské unie. Vykonávala-li tedy žalobkyně na pracovišti v ■■■ činnost, jež měla znaky závislé práce, pro českého, nikoli polského zaměstnavatele, aniž by od Úřadu práce ČR získala pracovní povolení, byly naplněny zákonné podmínky ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců,

neboť od 2. 8. 2016 do 25. 8. 2016 byla žalobkyně zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoli toto povolení je dle § 89 zákona o zaměstnanosti podmínkou výkonu zaměstnání. Soud tedy konstatuje, že v tomto ohledu správní orgány posoudily případ žalobkyně v souladu se zákonem.

K dalším námitkám žalobkyně soud uvádí, že řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno na základě konkrétních zjištění při pobytové kontrole dne 25. 8. 2016, správní orgány obou stupňů (správní orgán prvního stupně vyrozuměním ze dne 29. 9. 2016, žalovaná vyrozuměním ze dne 28. 6. 2017) vyzývaly žalobkyni k vyjádření k podkladům rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgány rozhodně nepřehlížely skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně a daly žalobkyni dostatečný prostor k vyjádření ke všem v řízení relevantním skutečnostem. Žalobkyně nepochybně věděla, že je účastníkem správního řízení, z něhož může vzejít rozhodnutí o jejím správním vyhoštění. Nic ji tedy nebránilo proti takovému rozhodnutí brojit a sdělit správním orgánům argumenty ohledně nepřiměřenosti uložení správního vyhoštění. Správní orgány vycházely z provedené kontroly a zcela standardně rozkrývaly okolnosti zaměstnání žalobkyně v ČR. Bylo především na žalobkyni samotné, pokud měla za to, že správní orgány nevzaly v potaz skutečnost svědčící v její prospěch, aby na takovou skutečnost upozornila, k čemuž měla ve správním řízení dostatečný prostor.

Pokud žalobkyně uvádí, že o povinnosti získat pracovní povolení nevěděla či že právní úpravě zaměstnávání cizinců nerozumí, nejde o relevantní skutečnosti, jimiž by mohlo být zvráceno rozhodnutí o vyhoštění. V daném směru považuje soud za příslušnou argumentaci žalované obsaženou v napadeném rozhodnutí.

K námitce, že správní vyhoštění je v daném případě nepřiměřeně přísným opatřením, jež nemělo být žalobkyni uloženo, soud uvádí, že žalobkyně svým jednáním naplnila hypotézu právní normy zakotvené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců, kde je stanoven jediný možný následek jednání, jehož se žalobkyně dopustila, a tím je správní vyhoštění. V souladu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců by mírnější řešení, jehož se žalobkyně dovolává, připadalo v úvahu pouze tehdy, pokud by rozhodnutí o správním vyhoštění způsobilo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobkyně.

K otázce přiměřenosti a možných dopadů správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se správní orgány srozumitelně vyjádřily. Není pravdou, že by byla správní rozhodnutí v tomto směru formalistická. Je evidentní, že žalobkyně do České republiky přijela, aby mohla získat finanční prostředky prací. Veškeré rodinné vazby má však žalobkyně ve svém v domovském státě, kde má maminku, babičku a dokonce svou dvoutou dceru. Je zdráva a v návratu ji nic nebrání. Přicestovala tedy výhradně z ekonomických důvodů, a to teprve tři týdny před pobytovou kontrolou, na jejímž základě došlo k zahájení správního řízení. Žalovaná při hodnocení přiměřenosti vydaného rozhodnutí nepřehlédla ani argumentaci žalobkyně spočívající v nemožnosti návratu do ČR, ani argument povoleného pobytu a pracovního povolení pro území Polska. Se závěry žalované však žalobkyně nijak konkrétně nepolemizovala.

Doba vyhoštění je pak řádně odůvodněna délkou a charakterem protiprávního jednání

žalobkyně, navíc je stanovena při dolní hranici zákonného rozpětí, neboť bylo přihlédnuto k tvrzení žalobkyně, že jí bylo řečeno polským zaměstnavatelem, že její vyslání na území ČR je legální. Přijaté řešení tedy odpovídá okolnostem případu ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Soudu je z jeho úřední činnosti známo (věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 73 A 1/2017 a sp. zn. 60 A 10/2017), že uložení správního vyhoštění v trvání šesti měsíců za jednání žalobkyně není sankcí vybočující z běžné praxe správních orgánů. Soud také upozorňuje na fakt, že žalobkyně nepřiměřenost správního vyhoštění namítá ve vztahu k době 1 roku, ačkoli prvostupňovým rozhodnutím bylo vysloveno, že doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, činí 6 měsíců.

Pokud jde o žalobkyni tvrzenou existenci nebezpečí vážné újmy (§ 179, § 120a zákona o pobytu cizinců), není pravdou, že podklady pro rozhodnutí ve správním spise absentují. Jak již bylo uvedeno, žalovaná při hodnocení této otázky vycházela ze závazného stanoviska ministra vnitra ze dne 22. 6. 2017, č. j. MV-43335-2/OAM-2017, jímž bylo potvrzeno předchozí závazné stanovisko ze dne 2. 9. 2016, Ev. č. ZS31403. Ve správním spise přitom bylo založeno nejen shora označené stanovisko ministra vnitra, ale také veškeré podklady, z nichž toto stanovisko vycházelo. Závazná stanoviska přezkoumatelným způsobem popisují, že v případě žalobkyně nejsou dány důvody znemožňující nucené vycestování a proč tomu tak je. Závěry závazných stanovisek, jež se situací na Ukrajině včetně ozbrojených střetů zabývala, byly správními orgány v souladu se zákonem převzaty. V závazných stanoviscích zaznělo, že žalobkyně pochází ze západní části Ukrajiny, která není ozbrojenými střety zasažena. Tvrzení žalobkyně o reálné obavě z návratu do vlasti z důvodu ozbrojeného konfliktu je zcela v protikladu k jejímu postoji, který vyjádřila v průběhu správního řízení. Ve své výpovědi žalobkyně uvedla, že se chce vrátit na Ukrajinu, má tam dvouletou dceru, matku a babičku a že případné správní vyhoštění pro ni nebude mít žádné následky. Ani tuto žalobní námitku neshledal soud důvodnou.

Na základě shora rozvedených úvah dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jehož náklady soudního řízení nepřesáhly rámec běžné činnosti žalovaného. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 12. října 2017

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně